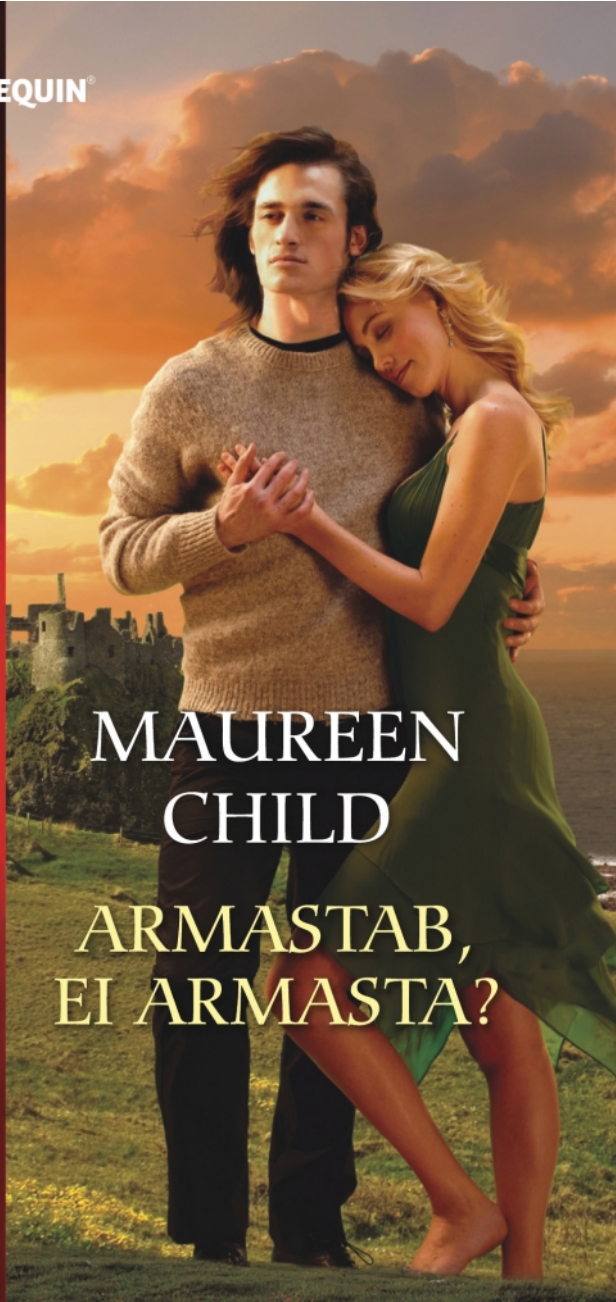

 HARLEQUIN®

King

MAUREEN
CHILD

ARMASTAB,
EI ARMASTA?

Maureen Child
UP CLOSE AND PERSONAL
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad

Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S. à.r.l.-lt ja kõik

selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad

ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes

sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või

paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektor Inna Viires

© 2012 by Maureen Child

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises

Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud

Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes

muus riigis.

M02252513

ISBN 978-9949-25-331-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Üks

„Laura, ma tean, et sa oled kodus!”

Ronan Connolly tagus veel paar korda vastu erisiniseks värvitud välisust ja jäi siis kuulutama. Majast ei kostnud ainsatki häält, kuigi mees teadis väga hästi, et Laura on kodus. Pagan, ta sõna otseses mõttes *tundis*, et naine seisab selle neetud ukse taga.

Pagana kangekaelne naine. Kuidas on võimalik, et see omadus talle kunagi meeldis? Ja nüüd on seesama kangekaelsus talle näkku karanud.

Sekundid möödusid, kuid seest ei olnud kuulda kippu ega kõppu ning see asjaolu ärritas teda veelgi enam. Ta heitis pilgu maja kõrvale pargitud päikesekollasele Volkswagenile – see oli Laura auto – ja põrnitses kinnist välisust.

„Sa ei veena mind, et sind kodus pole. Sinu autologu seisab tänaval, Laura.”

Selle peale kostis naise hääl, summutatult, kuid siiski selgelt. „Ameerikas kutsutakse seda sissesõiduteeks, Ronan. Tuleta meelde, et sa ei ole Iirimaal.”

„Kahju küll.” Ronan tõmbas käega üle näo ja pööritas nõrdinult silmi. Kui nad oleksid praegu Iirimaal, oleks pool Dunley küla tema poolel ja ta sunniks naist seda neetud ust lahti tegema.

„Ma kuulsin seda,” ütles Laura. „Ja sa võid vabalt ühele oma lennukitest hüpata ning tagasi Connolly-maale lennata, niipea kui selleks tahtmine tuleb!”

Kui ta vaid saaks seda teha, mõtles Ronan. Aga ta oli tulnud Californiasse, et avada siin oma äri tütarettevõtte, ja kuni firma töö hakkab laabuma, nagu peab, ei lähe ta mitte kusagile.

Hetkel oli ta aga väsinud, ärritatud ja tal polnud tuju naistega maid jagada. Eriti veel nii kangekaelse naisega nagu Laura.

Ta oli viimased kuus nädalat mööda Euroopat ringi reisinud ja mänginud ihukaitsjat kuueteistaastasele popstaarile, kelle laulmine ärritas Ronanit ainult veidi vähem kui tüdruku suhtumine. Lõpuks sai Ronanil tüdrukust ja tema ahnitsejast emast isu täis ning ta ei jõudnud ära oodata, millal töö otsa saab ja ta saab tagasi oma ellu pöörduda. Nüüd oli ta tagasi ja ta tahtis rahu saada. Korralikkust. Selle asemel...

Ta kiristas hambaid, ootas pikalt ja luges siis kümneni. Siis tegi seda veel kord. „Ükskõik, mismoodi sa seda nimetad, Laura, sinu auto on *siin* ja sina ise oled samuti.”

„Ma oleksin võinud väljas olla,” karjus Laura. „Kas sa sellele mõtlesid? Mul on sõpru ka.”

Connolly suguvõsale iseloomulik ägedus kerkis mehes paar kraadi kõrgemale ja Ronan oli sunnitud selle suure tahtepingutusega alla suruma.

„Aga sa ju ei ole välja läinud!” sõnas mees täiesti rahulikult ja andis endale plusspunkti. „Sa oled siin, ajad mu hulluks ja sunnid mind karjuma läbi suletud ukse, nagu oleksin ma mingi paganama külatola, keda on esimest korda üksinda välja lubatud.”

„Sa ei pea karjuma, ma kuulen sind küll,” ütles Laura ja ta hääl kostis kenasti läbi ukse.

Laura Page elas Californias, kenal tänaval Huntington Beachis ühes neist tosinast majast, mis olid ehitatud samas stiilis nagu Cape Codiski. Esimest korda Laura maja nähes oli Ronan pidanud seda veetlevaks. Nüüd jõllitas ta hoonet, otsekui oleks see tema praeguses olukorras süüdi.

Jahe ookeanituul vuhises piki kitsast tänavat ja kahistas peaaegu raagus jalaka okski Laura eesaias. Vihased hallid pilved pea kohal ennustasid kohe algavat tormi ja Ronan lootis väga, et ta ei seisa sellel pagana verandatrepil, kui tormiks läheb.

„Sinu naabrid võivad ka mind kuulda,“ tähendas ta, noogutades lühidalt mehele, kes trimmis nii jõuliselt hekki, otsekui tahtnuks seda hambaorgiks vesta. „Võib-olla sa siiski teed ukse lahti ja me räägime asjad sirgeks. Koos. Omaette olles.”

„Mul pole sulle midagi öelda.”

Ronan tõi kuuldavale lühikese naerupahvaku. See oleks küll esimene kord, ütles ta endale. Laurast põikpäisemat naist polnud Ronan varem kohanud. Algul oli see omadus talle meeldinud. Liigagi tihti ümbritsesid teda naeratavad, mõttelagedad naised, kes nõustusid kõigega, mida ta ütles, ja naersid ka kõige lamedamate naljade üle, et ainult talle meeldida.

Aga mitte Laura.

Ei, kohe algusest peale oli Laura olnud kangekaelne ja vaidlushimuline, mehe rikkus ja kuulsus ei avaldanud talle mingit muljet. Ronan oli sunnitud möönma, et oli nautinud nende sõnavahetusi. Ta imetles naise kiiret taipu

ja teravat keelt. Kui ta oli naise oma voodisse saanud, oli ta imetlus aina suurenenud.

Ronan langetas pilgu tosinale punasele roosile, mida ta oma paremas käes pigistas, ja nimetas end igaveseks tolaks, arvates, et seda naist võib ilusate lillede ja libeda jutuga mõjutada. Põrgu päralt, naine pole lilli veel näinudki. Ja sellise tempo juures ilmselt ei näegi.

Kannatamatusest pahuralt puhisedes tasandas ta veidi häält. „Sa tead, miks ma siin olen. Teeme selle ükskord ära ja kogu lugu.”

Tekkis hetkeline paus, otsekui mõtleks naine mehe sõnade üle. Siis sõnas: „Sa ei saa teda.”

„Mida?”

„Kuulsid küll,” hüüdis Laura vastu ja Ronan põrnitses kissis silmi vihaselt ust, justkui suudaks ta läbi uksepaneeli näha naist selle taga.

„Jajah, kuulsin küll. Kuid ma ei usu sind. Tulin selle järele, mis mulle kuulub, ja ma ei lahku enne, kui olen ta kätte saanud.”

„*Kuulub sulle?* Sa oled kaks kuud ära olnud, Ronan. Miks sa arvad, et midagi veel *sulle* kuulub?”

Ronan viskas roosid maha, toetas käed kahele poole ust ja naaldus uksele. „Laura, ma olen olnud kümme tundi lennukis ja kuulanud teismelist plikat loendamas põhjusi, miks teda tuleb jumaldada. Olen kuulanud tema ema vingumas kõige üle, alates pudeliveest ja lõpetades sellega, et padi pole küllalt pehme. Ma olen viimase piiri peale viidud, kullake. Viimastel nädalatel olen mõelnud ainult sellest, kuidas olen tagasi

oma majas omaenese paganama *koeraga*. Ma ei lahku siit ilma temata.”

Äkki tõmmati uks lahti ja seal naine seisiski. Ligi meeter kaheksakümnene vormikas blond, kelle silma-vaade oli selge ja kaunis nagu sinine suvetaevas. Isegi kulunud teksastes ja eest nõõbitavas valges särgis pani ta mehel hinge kinni ja see asjaolu käis mehele kuradima kombel pinda.

Laura hoidis ühe käe ukssel, teise toetas uksepiidale, justkui piisaks temast endast, et meest takistada, kui too otsustaks sisse tungida.

Ronan langetas pilgu ja nägi *oma* koera orjalikult jumaldava ilmega naise najale toetumas. Ta põrnitses pahaselt koera, kellele oli nimeks pannud Lojus, ja koer ei pööranud talle mingit tähelepanu. „Ainult paar nädalat eemal ja juba sa oled mu hüljanud?” küsis ta koeralt hävitaval toonil. „Mis lojaalsus see nüüd on inimese parimalt sõberalt?”

Koer vingus ja toetus raskelt vastu Laura külge, kuni naine lõi koera keharaskuse all vaaruma.

„„Parim sõber” ei oleks teda hüljanud,” sõnas Laura.

„Teda ei viidud džunglisse ega sunnitud toitu küttima,” andis Ronan vastu. „Minu nõbu Sean...”

„Jättis koera minu juurde, kui tagasi Iirimaaale läks. Sa näed, et Lojusega on kõik korras. Ta on siin õnnelik. Minu juures.”

„See võib ju nii olla,” teatas Ronan, õnnistades oma reeturlikku koera karmi pilguga. „Aga ta ei ole sinu oma, eks ole?”